

Wij leven van de Geest

Vindplaats van
geloof, hoop en liefde

Februari 2021

classispredikant: ds. Trinette (W.T.V.) Verhoeven, t.verhoeven@protestantsekerk.nl

telefoon: [06 31 99 14 70](tel:0631991470)

scriba: ouderling Willem Seine, classisscriba-utrecht@protestantsekerk.nl

<https://classis-utrecht.protestantsekerk.nl/>

Inhoud

- meditatie
- impressie van het werk
- beroepen

Meditatie

Deuteronomium 1: ¹Dit is de toespraak die Mozes tot heel Israël heeft gehouden in de dorre vlakte aan de overkant van de Jordaan(..) Veertig jaar na het vertrek uit Egypte, op de eerste dag van de elfde maand, sprak Mozes het volk van Israël toe zoals de HEER hem had opgedragen.

Deuteronomium vat nog eens samen wat er allemaal in de eerste vier boeken aan de orde is geweest. Veel van wat Mozes zegt is al bekend. Van Genesis tot Numeri heeft God met zijn volk gehandeld. Het is nu zaak niets te vergeten. Deuteronomium zou je kunnen typeren als een leerboek. Mozes neemt het initiatief. Dat mag niet als verrassing komen. Toch: het feit dat Mozes tot leraar wordt en zijn woord nu belangrijk wordt, valt des te meer op als we ons realiseren dat Mozes steeds als leerling is getypeerd. Er is kennelijk een moment waarop een leerling leraar wordt. Maar hoe dan? Wanneer geschiedt dat?

In de belijdenis van Israël in Deuteronomium 6 wordt onmiddellijk de relatie gelegd tussen leren en onderwijzen. Wat je gehoord hebt, zal je je kinderen inprenten. Het is een proces van vader op zoon, moeder op dochter. De leerling wordt leraar en dat gaat zo maar door. Dat vraagt wat. Een leerling moet leraar willen worden. Het Woord van God kan niet bij jezelf blijven. Het moet verder. En dat geldt voor ieder van ons. Maar de leraar moet ook toestaan dat zijn leerling het woord neemt. Als er midden in de gemeente geleerd wordt, worden leerlingen leraar. Deuteronomium vertelt ons dat het leerproces een proces is dat niet stopt.

Het is spannend om dat te spiegelen aan onze praktijk. Hoe staat het in de gemeente? Hebben we daar plek voor een voortdurend proces? Krijgen gemeenteleden het woord? En kinderen en jongeren? Kunnen zij ook leraren worden? Het proces stopt toch niet bij de ambtsdrager. Onderwijzen is leren: wie uit moet leggen wat hij geleerd heeft, snapt pas goed waar het om draait. Leren is daarom ook onderwijzen. Ik merk dat zo'n houding veel van ons

kan vragen. En nu in veel gemeenten generaties wegvallen is het ook zo gemakkelijk niet. Bij Mozes spant het erom. Hij heeft niet lang meer te leven. Nu moet hij Gods Woord overdragen. Ik voel bij velen een grote spanning als het gaat om overdracht van geloof in onze tijd. Het spant erom. Waar zullen wij het vertrouwen putten dat het Woord doorgaat? Voor mij ligt het vertrouwen in God alleen. Zijn Woord stopt nooit. Dat heeft Israël in zijn geschiedenis geleerd, dat leren wij. Zelfs waar wij dwalen, kiest Hij te blijven spreken. Het is zaak dat te blijven herhalen.

Impressie van het werk

De avondklok heeft veel van ons werk onmogelijk gemaakt. Ik merk het. Gemeenten worstelen. Sommige zijn goed geworden in online vergaderen. Andere geven aan dat ze alleen nog het hoognodige met elkaar bespreken. Het is nog onduidelijk hoe een en ander nu verder zal gaan. Kwam ik in januari nog overal online op bezoek: nu zeggen veel gemeenten af. Ik merk dat de rek er ook een beetje uit is.

Sommige kerkenraden vragen zich af, hoe ze de goede week en Pasen moeten vieren. Een gemeente vraagt om voorbeelden van drempelbeden. Misschien zijn er mensen die voor de website van de classis voorbeelden aan kunnen leveren? Laten we elkaar zo veel mogelijk bijstaan.

de classicale vergadering werd over de toekomst van onze gemeenten gesproken. Ik hoop daar later meer over te schrijven. Opvallend was dat meerdere classisvertegenwoordigers aangaven dat we als gemeenten soms erg geïsoleerd leven. Samenwerking zoeken we maar moeilijk, terwijl dat toch wel eens belangrijk zou kunnen worden. Gemeenschap die zozeer tot ons geloofsgoed behoort, geldt toch niet alleen binnen de gemeente, maar ook voor gemeenten onderling.

Het dringend advies van het moderamen van de Generale Synode om niet te zingen in de dienst heeft heel wat emoties opgeroepen. Ik werd door kerkenraden en predikanten erop aangesproken. Was het moderamen niet te angstig? Kunnen we dienst doen zonder zingen? In overleg met het moderamen werden een aantal onlinebijeenkomsten georganiseerd om het gesprek daarover met elkaar te zoeken. Mooi dat u daar gebruik van maakt. Het is belangrijk ook over heikele onderwerpen met elkaar in gesprek te blijven.

Als classis proberen we zoveel mogelijk samen met u beleid te maken. In dat kader heb ik u ook gevraagd wat u nodig zou hebben als we uit de lockdown zouden komen. Er was niet veel tijd om te reageren maar meerderen van u hebben ook later nog gereageerd onder het mom dat de lockdown nog wel even zou duren. En gelijk heeft u. Meerdere predikanten en gemeenten hebben aangegeven dat het ze wel een mooi idee zouden vinden als we zo breed mogelijk samen zouden kunnen starten. De een noemde een landelijke gebedsbijeenkomst, mogelijk oecumenisch, de ander een gezamenlijk lied, gebed of gedicht. Verder werden een aantal punten genoemd die ik maar in uw midden wil leggen. Het eerste punt is verzoening: er zijn kloven ontstaan in onze maatschappij. Mensen die zich keerden tegen de maatregelen, die het virus ontkenden, kwamen tegenover de overheid te staan. Kunnen wij een rol spelen in de verzoening? Dat is niet eenvoudig. Misschien kunnen we meer betekenen in de verwerking. Wat heeft het virus met ons gedaan? Hoe kijken we terug? Wat hebben we ervan geleerd? Dat heeft ook alles te maken met het omgaan met verlies. Met name in de eerste lockdown was afscheid nemen bijna onmogelijk. Hebben we aandacht voor mensen die misschien nu pas aan rouwen toekomen? Uit IJsselstein kregen we bericht dat kerken en overheid hier samen aandacht voor hebben. En tot slot vroeg een gemeente aandacht voor de financiële gevolgen van corona. Deze en andere vragen hebben we eerst maar eens bij de landelijke kerk neergelegd. Maar de vragen liggen zeker ook op het bordje van de classis. Uw reactie, of aanvulling is nog steeds zeer welkom. Tijdens de classicale vergadering werd opgemerkt dat de landelijke kerk niet met grote gebaren hoeft te komen, of met een grote campagne. Een ander zei: laten we vooral de leermomenten van de lockdown verzamelen en bewaren. En hij dacht met name aan alles wat we digitaal geleerd hebben. Maar misschien zijn er ook andere punten te noemen. Ik hoor ze graag.

Intussen is in de regio Utrecht het begin van een traditie waar belijdeniscatechisanten elkaar treffen op aswoensdag, de dienst in de Dom mee maken en daarna met elkaar over geloof in gesprek gaan. Het tijdstip is niet toevallig: de veertigdagentijd op weg naar Pasen was in de vroege kerk de tijd van geloofsonderricht voor hen die in de Paasnacht gedoopt zouden worden. Ik heb nu voor de tweede keer iets over de kerk en de waarde van gemeenschap mogen zeggen refererend aan de geloofsbelijdenis: het geloof in een heilige, algemeen christelijke, katholieke kerk.

Beroepen

In onze classis is ds. G.J. Krol te Baarn beroepen. Op 28 februari hoopt hij intrede te doen. Wij heten hem van harte welkom in ons midden. Voor scriba's die te maken hebben met een procedure van aanvragen voor approbatie: deze aanvraag is vereenvoudigd. Ouderling Willem Seine helpt u als scriba van de classis graag verder.

Voor U allen: een goede opgang naar Pasen!